

σπαρται καὶ τοῦτο ποιεῖ τὴν ἀλυκότητα μεμιγμένον· ἢ
καὶ μᾶλλον ἢ θάλαττα τοὺς τε νηχομένους ἐξαναφέρει καὶ B
στέγει τὰ βάρη, τοῦ γλυκέος ἐνδιδόντος διὰ κουφότητα
καὶ ἀσθένειαν· ἔστι γὰρ ἄμικτον καὶ καθαρὸν· ὅθεν ἐν-
δύεται διὰ λεπτότητα καὶ διεξιὸν τοῦ θαλαπτίου μᾶλλον 5
ἐκτῆκει τὰς κηλίδας. ἢ οὐ δοκεῖ σοι τοῦτο πιθανῶς λέγειν
Ἀριστοτέλης;

3. 'Πιθανῶς' ἔφην ἐγὼ 'οὐ μὴν ἀληθῶς· ὁρῶ γὰρ
ὅτι καὶ τέφρα καὶ λίθω, κἂν μὴ παρῆ δὲ ταῦτα, κονιορτῶ
πολλάκις παχύνουσι τὸ ὕδωρ, ὡς μᾶλλον τῶν γεωδῶν 10
τῆ τραχύτητι καταπλύνειν δυναμένων τὸν ῥύπον, αὐτοῦ
δὲ τοῦ ὕδατος διὰ λεπτότητα καὶ ἀσθένειαν οὐχ ὁμοίως
τοῦτο δρῶντος. τὸ μὲν οὖν παχυμερὲς τῆς θαλάττης οὐ C
. . . † πετουτόποτε . . . πρὸς τὴν κα . . . δὲ τὴν δριμύτητα·
καὶ γὰρ αὕτη τοὺς <πόρους> ἀναστομοῦσα καὶ <ἀνοί- 15
γουσα> κατασύρει τὸν ῥύπον. ἐπεὶ δὲ πᾶν τὸ λιπαρὸν
δυσέκπλυτόν ἐστι καὶ κηλίδα ποιεῖ, λιπαρὰ δ' ἢ θάλασσα,
τοῦτ' ἂν αἴτιον εἴη μάλιστα τοῦ μὴ καλῶς πλύνειν. ὅτι
δ' ἐστὶ λιπαρά, καὶ αὐτὸς εἶρηκεν Ἀριστοτέλης (Probl. Ph.
933 a 19)· οἳ τε γὰρ ἄλλες λίπος ἔχουσιν καὶ τοὺς λύχνους 20
βέλτιον παρέχουσι καομένους, αὐτὴ δ' ἢ θάλαττα προσ-
ραιομένη ταῖς φλοξὶ συνεκλάμπει, καὶ κάεται μάλιστα
τῶν ὑδάτων τὸ θαλάπτιον· ὡς δ' ἐγῶμαι, διὰ τοῦτο καὶ
θερμότατόν ἐστιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατ' ἄλλον τρό- D
πον· ἐπεὶ τῆς πλύσεως τέλος ἢ ψῦξις ἐστιν καὶ μάλιστα 25